ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ 17ης ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1981 [1]

Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων κατά Ἰταλικῆς Δημοκρατίας

«Μή ἐκτέλεση ὁδηγίας — συμβάσεις κρατικῶν προμηθειῶν»

Ὑπόθεση 133/80

Περίληψη

Κράτη μέλη — Ὑποχρεώσεις — Ἐκτέλεση τῶν ὁδηγιῶν — Παράβαση — Δικαιολογία — Ἀπαράδεκτο

(Συνθήκη ΕΟΚ ἄρθρο 169)

014 Ἕνα Κράτος μέλος δέν μπορεῖ νά ἐπικαλε-
015 στεῖ διατάξεις, τήν ἀκολουθούμενη πρα-
016 κτική ἤ καταστάσεις τῆς ἐσωτερικῆς ἐνομης τάξεώς του γιά νά δικαιολογήσει τή μή ἐκπλήρωση τῶν ὑποχρεώσεων πού ἀπορρέουν ἀπό τίς κοινοτικές ὁδηγίες.

Στήν ὑπόθεση 133/80,

Ἐπιτροπη των Ευρωπαϊκων Κοινοτητων, ἐκπροσωπούμενη ἀπό τόν Alberto Prozillo, μέλος τῆς νομικῆς ὑπηρεσίας τῆς Ἐπιτροπῆς, μέ ἀντίκλητο τόν Mario Cervino, νομικό σύμβουλο τῆς Ἐπιτροπῆς, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg, Λουξεμβοῦργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Ἰταλικης Δημοκρατιας, ἐκπροσωπούμενης ἀπό τόν Arnaldo Squillante, προϊστάμενο τῆς ὑπηρεσίας διπλωματικῶν διαφορῶν, συνθηκῶν καί νομοθετικῶν ὑποθέσεων, ἐπικουρούμενο ἀπό τόν Pier Giorgio Ferri, avvocato dello Stato, μέ τόπο ἐπιδόσεων τήν πρεσβεία τῆς Ἰταλίας στό Λουξεμβοῦργο,

καθ' ἧς,

1 — Γλώσσα διαδικασίας: ἡ ἰταλική.

πού ἔχει ὡς ἀντικείμενο νά ἀναγνωριστεῖ ὅτι ἡ Ἰταλική Δημοκρατία, παραλείποντας νά θεσπίσει μέσα στίς καθορισμένες προθεσμίες τίς ἀναγκαῖες διατάξεις γιά τή συμμόρφωσή της μέ τήν ὁδηγία 77/62/ΕΟΚ περί προσεγγίσεως τῶν νομοθεσιῶν τῶν Κρατῶν μελῶν σχετικά μέ τή διαδικασία συνάψεως συμβάσεων κρατικῶν προμηθειῶν (GU 1977 L 13, σ. 1, ΕΕ εἰδ. ἔκδ. ἀριθ. N 13, τόμ. 17/001, σ. 24), παρέβη τίς ὑποχρεώσεις πού τῆς ἐπιβάλλονται δυνάμει τῆς συνθήκης ΕΟΚ,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο ἀπό τούς J. Mertens de Wilmars, πρόεδρο, P. Pescatore καί T. Koopmans, προέδρους τμημάτων, A. O'Keeffe, G. Bosco, A. Touffait, O. Due, U. Everling καί A. Χλωρό, δικαστές,

γενικός εἰσαγγελεύς: G. Reischl
γραμματεύς: A. Van Houtte

ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως, ἡ ἐξέλιξη τῆς διαδικασίας, τά αἰτήματα καί οἱ ἰσχυρισμοί καί τά ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων μποροῦν νά συνοψιστοῦν ὡς ἑξῆς:

I — Πραγματικά περιστατικά καί διαδικασία

Ἡ ὁδηγία τοῦ Συμβουλίου τῆς 21ης Δεκεμβρίου 1976 περί συντονισμοῦ τῶν διαδικασιῶν συνάψεως συμβάσεων κρατικῶν προμηθειῶν (ὁδηγία 77/62/ΕΟΚ, GU 1977 L 13, σ. 1, ΕΕ εἰδ. ἔκδ. ἀριθ. N 13, τόμ. 17/001, σ. 24) ἔχει ὡς σκοπό νά συμπληρώσει τήν ἀπαγόρευση τῶν περιορισμῶν στήν ἐλεύθερη κυκλοφορία τῶν ἐμπορευμάτων, ἡ ὁποία θεσπίζεται στά ἄρθρα 30 ἐπ. τῆς συνθήκης ΕΟΚ, μέ τήν καθιέρωση ἴσων ὅρων συμμετοχῆς στίς συμβάσεις κρατικῶν προμηθειῶν, ὥστε νά ἐξασφαλιστεῖ διαύγεια πού νά ἐπιτρέπει τήν καλύτερη ἐπίβλεψη τῆς τηρήσεως τῆς ἀπαγορεύσεως αὐτῆς (πρώτη καί δεύτερη

αἰτιολογική σκέψη). Γιά τό σκοπό αὐτό ἡ ὁδηγία περιέχει ἰδίως κοινούς κανόνες γιά τίς τεχνικές προδιαγραφές πού συνεπάγονται διακρίσεις (ἄρθρα 7 καί 8), γιά τή δημοσιότητα τῶν συμβάσεων (ἄρθρα 9-16) καί γιά τή συμμετοχή στίς ἐν λόγω συμβάσεις (ἄρθρα 17-24). Ἡ ὁδηγία θεσπίζει ἐπίσης κριτήρια γιά τήν κατακύρωση τῶν συμβάσεων (ἄρθρο 25).

Ἀπό τό πεδίο ἐφαρμογῆς τῆς ὁδηγίας ἀποκλείονται οἱ συμβάσεις προμηθειῶν κάτω ἀπό 200 000 ΕΛΜ (ἄρθρο 5 παράγραφος 1 στοιχεῖο α), οἱ συμβάσεις πού συνάπτονται ἀπό ὀργανισμούς πού διαχειρίζονται ὑπηρεσίες μεταφορῶν (ἄρθρο 2 παράγραφος 2 στοιχεῖο α), οἱ συμβάσεις πού συνάπτονται ἀπό ὀργανισμούς πού παρέχουν ὑπηρεσίες παραγωγῆς, μεταφορᾶς καί διανομῆς νεροῦ καί ἐνέργειας (ἄρθρο 2 παράγραφος 2 στοιχεῖο 6) καί ἀπό ὑπηρεσίες τηλεπικοινωνιῶν (ἄρθρο 2 παράγραφος 2 στοιχεῖο 6), καθώς καί οἱ δημόσιες συμβάσεις πού διέπονται ἀπό διαφορετικούς κανόνες διαδικασίας καί συνάπτονται δυνάμει ὁρισμένων διεθνῶν συμφωνιῶν (ἄρθρο 3).

Ἡ ἐν λόγω ὁδηγία κοινοποιήθηκε στήν Ἰταλία στίς 23 Δεκεμβρίου 1976. Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 30, ἔπρεπε νά ἐφαρμοστεῖ μέσα σέ 18 μῆνες ἀπό τήν κοινοποίησή της, δηλαδή μέχρι τίς 23 Ἰουνίου 1978. Στίς 27 Ὀκτωβρίου 1978 ἡ Ἐπιτροπή ἀπεύθυνε στήν ἰταλική κυβέρνηση μιά ἐπιστολή, μέ τήν ὁποία τῆς ὑπενθύμιζε τήν πάροδο τῆς ἡμερομηνίας πού προβλεπόταν γιά τή μεταφορά τῆς ὁδηγίας στό ἐσωτερικό δίκαιο. Μέ τηλετύπημα τῆς 21ης Νοεμβρίου 1978 ἡ ἰταλική κυβέρνηση ἀπάντησε ὅτι ὁ σχετικός νόμος εἶχε ἐγκριθεῖ καί ἐπρόκειτο νά δημοσιευτεῖ στήν Gazzetta Ufficiale. Μέ ἐπιστολή της ὅμως τῆς 21ης Δεκεμβρίου 1978 διευκρίνισε ὅτι τό νομοσχέδιο δέν εἶχε ἐγκριθεῖ παρά μόνο ἀπό τή Βουλή καί βρισκόταν στό στάδιο τῆς συζητήσεως ἀπό τή Γερουσία.

Θεωρώντας ὅτι δέν τῆς εἶχε παρασχεθεῖ καμιά ἐγγύηση ὡς πρός τήν προσεχή ἐφαρμογή τῆς ὁδηγίας, ἡ Ἐπιτροπή κίνησε, μέ τήν ἐπιστολή της τῆς 13ης Μαρτίου 1979, τή διαδικασία τοῦ ἄρθρου 169 τῆς συνθήκης ΕΟΚ. Στίς 9 Ἀπριλίου 1979 ἡ ἰταλική κυβέρνηση ἀπάντησε ὅτι ἡ τελική ψήφιση τοῦ σχετικοῦ νομοσχεδίου, πού παρουσιάστηκε ἀνάγκη νά ὑποβληθεῖ στή Βουλή γιά «ἐπανασυζήτηση», εἶχε ματαιωθεῖ λόγω τῆς διαλύσεως τῶν νομοθετικῶν σωμάτων. Στίς 7 Δεκεμβρίου 1979 ἡ Ἐπιτροπή ἔστειλε στήν ἰταλική κυβέρνηση αἰτιολογημένη γνώμη κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 169 τῆς συνθήκης, ἡ ὁποία ἐκδόθηκε στίς 6 Δεκεμβρίου 1979 καί στήν ὁποία ὑπῆρχε ἡ διαπίστωση ὅτι «μή λαμβάνοντας τά ἀναγκαῖα μέτρα ἐσωτερικοῦ δικαίου γιά τή συμμόρφωσή της μέ τήν ὁδηγία 77/62/ΕΟΚ τοῦ Συμβουλίου τῆς 21ης Δεκεμβρίου 1976 περί συντονισμοῦ τῶν διαδικασιῶν συνάψεως συμβάσεων κρατικῶν προμηθειῶν, ἡ Ἰταλική Δημοκρατία παρέβη τίς ὑποχρεώσεις πού τῆς ἐπιβάλλονται δυνάμει τῆς συνθήκης ΕΟΚ». Ἡ γνώμη αὐτή ἔτασσε στήν Ἰταλική Δημοκρατία προθεσμία δύο μηνῶν γιά τή θέσπιση τῶν ἀναγκαίων μέτρων.

Στίς 8 Φεβρουαρίου 1980 ἡ ἰταλική κυβέρνηση πληροφόρησε τήν Ἐπιτροπή ὅτι ἕνα νομοσχέδιο εἶχε ὑποβληθεῖ στή Γερουσία (ἔγγραφο 651 τῆς Γερουσίας).

Μέ δικόγραφο πού πρωτοκολλήθηκε στή γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 2 Ἰουνίου 1980 ἡ Ἐπιτροπή ἄσκησε τήν παρούσα προσφυγή.

Τό Δικαστήριο, κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητῆ δικαστῆ καί ἀφοῦ ἄκουσε τό γενικό εἰσαγγελέα, ἀποφάσισε νά προχωρήσει στήν προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή ἀποδείξεων.

II — Αἰτήματα τῶν διαδίκων

Ἡ *προσφεύγουσα* ζητᾶ ἀπό τό δικαστήριο:

— νά ἀναγνωρίσει ὅτι ἡ Ἰταλική Δημοκρατία, παραλείποντας νά θεσπίσει μέσα στήν προβλεπόμενη προθεσμία τίς ἀναγκαῖες διατάξεις γιά τή συμμόρφωσή της μέ τήν ὁδηγία 77/62/ΕΟΚ τοῦ Συμβουλίου, παρέβη μιά ἀπό τίς ὑποχρεώσεις πού τῆς ἐπιβάλλονται δυνάμει τῆς συνθήκης,

— νά καταδικάσει τήν Ἰταλική Δημοκρατία στά δικαστικά ἔξοδα.

Ἡ *καθ' ἧς* δέν ὑπέβαλε αἰτήματα.

III — Ἰσχυρισμοί καί ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων

1. Προσφυγή

Ἡ Ἐπιτροπή ἐπικαλεῖται τό ἄρθρο 189 τῆς συνθήκης περί ἱδρύσεως τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητας, σύμφωνα μέ τό ὁποῖο ἡ ὁδηγία δεσμεύει κάθε Κράτος μέλος στό ὁποῖο ἀπευθύνεται, ὅσον ἀφορᾶ τό ἐπιδωκόμενο ἀποτέλεσμα, ἀλλά ἀφήνει τήν ἐπιλογή τοῦ τύπου καί τῶν μέσων στήν ἁρμοδιότητα τῶν ἐθνικῶν ἀρχῶν. Ὁ ἀναγκαστικός χαρακτήρας τῆς ὁδηγίας σημαίνει ὅτι τά Κράτη μέλη ὀφείλουν νά τηροῦν τίς προθεσμίες πού τάσσει, ὅπως προκύπτει ἰδίως ἀπό τήν ἀπόφαση τῆς 26ης Φεβρουαρίου 1976 πού ἐκδόθηκε στήν ὑπόθεση 52/75, *Ἐπιτροπή κατά Ἰταλικῆς Δημοκρατίας*, (Racc. σ. 277), καθώς καί ἀπόφαση τῆς 22ας Σεπτεμβρίου 1976 πού ἐκδόθηκε στήν ὑπόθεση 10/76, *Ἐπιτροπή κατά Ἰταλικῆς Δημοκρατίας*, (Racc. σ. 1359). Ἀπό τή νομολογία τοῦ Δικαστηρίου, καί συγκεκριμένα ἀπό τήν ἀπόφαση τῆς 11ης Ἀπριλίου 1978 στήν ὑπόθεση 100/77, *Ἐπιτροπή κατά Ἰταλικῆς Δημοκρατίας*, (Racc. σ. 879) καί ἀπό τήν ἀπόφαση τῆς 22ας Φεβρουαρίου 1979 στήν ὑπόθεση 163/78, *Ἐπιτροπή κατά Ἰταλικῆς Δημοκρατίας*, (Racc. σ. 771), συνάγεται ἐπίσης ὅτι Κράτος μέλος «δέν μπορεῖ νά ἐπικαλεστεῖ διατάξεις, τήν ἀκολουθούμενη πρακτική ἤ καταστάσεις τῆς ἐσωτερικῆς ἔννομης τάξεώς του γιά νά δικαιολογήσει τή μή τήρηση τῶν ὑποχρεώσεων καί προθεσμιῶν πού ἀπορρέουν ἀπό τίς κοινοτικές ὁδηγίες»

2. Ὑπόμνημα ἀντικρούσεως

Ἡ ἰταλική κυβέρνηση ὑπενθυμίζει ἀρχικά τά γεγονότα καί τίς περιστάσεις πού τήν εἶχαν ἐμποδίσει νά θεσπίσει τόν ἀναγκαῖο νόμο γιά τή μεταφορά τῆς ἐν λόγω ὁδηγίας στό ἐσωτερικό δίκαιο. Στή συνέχεια ἰσχυρίζεται ὅτι τό ἐμπόδιο γιά τήν ἐπίτευξη τοῦ ἐπιδιωκόμενου σκοποῦ προερχόταν ἀπό ἕνα ἔκτακτο γεγονός συνταγματικοῦ χαρακτήρα, τό ὁποῖο προκάλεσε, λόγω θεμελιωδῶν ἀπαιτήσεων τῆς δημοκρατικῆς ἔννομης τάξεως, προσωρινή παράλυση τῆς νομοθετικῆς λειτουργίας, ἡ ὁποία ἀνήκει στό Κοινοβούλιο.

Ὑπενθυμίζει ἐπίσης ὅτι σχετικό νομοσχέδιο ἔχει ὑποβληθεῖ στήν commissione finanze e tesoro τῆς Γερουσίας καί βεβαιώνει ὅτι ἔχει τή θέληση νά συμμορφωθεῖ μέ τήν κοινοτική ὁδηγία στά σχετικά θέματα.

3. Ἀπάντηση

Ἡ Ἐπιτροπή δέν ὑπέβαλε ἀπάντηση.

IV — Προφορική διαδικασία

Κατά τή συνεδρίαση τῆς 13ης Ἰανουαρίου 1981 ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἐκπροσωπούμενη ἀπό τόν Alberto Prozillo, μέλος τῆς νομικῆς της ὑπηρεσίας, καί ἡ κυβέρνηση τῆς Ἰταλικῆς Δημοκρατίας, ἐκπροσωπούμενη ἀπό τόν Ivo M. Braguglia, avvocato dello Stato, ἀνέπτυξαν τούς ἰσχυρισμούς τους.

Ὁ γενικός εἰσαγγελεύς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις του κατά τή συνεδρίαση τῆς 28ης Ἰανουαρίου 1981.

Σκεπτικό

1 Μέ δικόγραφο πού κατέθεσε στή γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 2 Ἰουνίου 1980, ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων ἄσκησε δυνάμει τοῦ ἄρθρου 169 τῆς συνθήκης ΕΟΚ προσφυγή, μέ τήν ὁποία ζητᾶ νά ἀναγνωριστεῖ ὅτι ἡ Ἰταλική Δημοκρατία, παραλείποντας νά θεσπίσει μέσα στήν προθεσμία πού εἶχε ταχθεῖ τίς ἀναγκαῖες διατάξεις γιά τή συμμόρφωσή της μέ τήν ὁδηγία 77/62 τοῦ Συμβουλίου τῆς 21ης Δεκεμβρίου 1976 περί συντονισμοῦ τῶν διαδικασιῶν συμβάσεων κρατικῶν προμηθειῶν (ΕΟ 1977 L 13, σ. 1, ΕΕ εἰδ. ἔκδ. Ν 13, τόμ. 17/001, σ. 24), παρέβη τίς ὑποχρεώσεις πού τῆς ἐπιβάλλονται δυνάμει τῆς συνθήκης ΕΟΚ.

2 Ἡ ὁδηγία 77/62 τοῦ Συμβουλίου περιέχει ἕνα σύνολο διατάξεων πού ἔχουν σκοπό νά ἐξασφαλιστεῖ ἡ τήρηση, στόν τομέα τῶν συμβάσεων κρατικῶν προμηθειῶν, τῆς ἀπαγορεύσεως τῶν περιορισμῶν στήν ἐλεύθερη κυκλοφορία τῶν ἐμπορευμάτων πού θεσπίζεται ἀπό τά ἄρθρα 30 — 37 τῆς συνθήκης ΕΟΚ. Οἱ διατάξεις τῆς ὁδηγίας ἔχουν ὡς ἀντικείμενο τό συντονισμό τῶν ἐθνικῶν διαδικασιῶν σχετικά μέ τίς συμβάσεις κρατικῶν προμηθειῶν, θεσπίζοντας ἰδίως ἴσους ὅρους συμμετοχῆς στίς συμβάσεις αὐτές σέ ὅλα τά Κράτη μέλη, καί τήν ἐξασφάλιση διαύγειας πού νά ἐπιτρέπει τήν καλύτερη ἐπίβλεψη τῆς τηρήσεως τῆς ἀπαγορεύσεως πού ἀναφέρεται στά ἀνωτέρω ἄρθρα 30 — 37.

3 Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 30 τῆς ὁδηγίας, τά Κράτη μέλη ὄφειλαν νά θέσουν σέ ἰσχύ, μέσα σέ προθεσμία δεκαοκτώ μηνῶν ἀπό τήν κοινοποίησή της, τά ἀναγκαῖα μέτρα γιά τή συμμόρφωσή τους μέ αὐτή καί νά πληροφορήσουν σχετικά ἀπευθείας τήν Ἐπιτροπή. Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 31, ὄφειλαν καί ὀφείλουν ἐπιπλέον νά κοινοποιοῦν στήν Ἐπιτροπή τά κείμενα τῶν βασικῶν διατάξεων τοῦ ἐσωτερικοῦ δικαίου, ὅπως νόμους, κανονιστικές ἤ διοικητικές διατάξεις, πού θεσπίζουν στό σχετικό τομέα.

4 Ἐπειδή ἡ προθεσμία πού προβλέπεται στό ἄρθρο 30 ἔληξε στίς 23 Ἰουνίου 1978 χωρίς ἡ Ἰταλική Δημοκρατία νά λάβει τά ἀναγκαῖα μέτρα, ἡ Ἐπιτροπή τῆς ὑπενθύμισε τήν ὑποχρέωσή της ἀρχικά μέ ἐπιστολή τῆς 27ης Ὀκτωβρίου 1978, στή συνέχεια δέ ἐπέμεινε γιά δεύτερη φορά κατά τή σύνοδο τῆς Συμβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν Δημοσίων Συμβάσεων.

5 Όταν διαπίστωσε ότι οι υπενθυμίσεις αυτές δέν είχαν όδηγήσει στή θέσπιση τών αναγκαίων μέτρων, ή Επιτροπή κάλεσε στίς 13 Μαρτίου 1979, σύμφωνα μέ τή διαδικασία πού προβλέπεται στό άρθρο 169 τής συνθήκης ΕΟΚ, τήν ιταλική κυβέρνηση νά τής υποβάλει τίς παρατηρήσεις της μέσα σέ προθεσμία είκοσι ημερών, πράγμα πού έκανε ή κυβέρνηση αύτή στέλνοντας τηλετύπημα στίς 9 Απριλίου 1979, στό όποίο αναφερόταν ότι τό νομοσχέδιο γιά τήν είσδοχή τής όδηγίας στήν ιταλική έννομη τάξη είχε εγκριθεί αρχικά από τή Βουλή στίς 27 Σεπτεμβρίου 1978, κατόπιν από τή Γερουσία στίς 13 Δεκεμβρίου 1978, αλλά ορισμένες τροποποιήσεις είχαν καταστήσει αναγκαία τήν αναπομπή του στή Βουλή. Λόγω τής διαλύσεως τών νομοθετικών σωμάτων δέν μπόρεσε νά περατωθεί ή συζήτησή του στή Βουλή. Επειδή ή κατάσταση παρέμεινε αμετάβλητη καθ' όλη τή διάρκεια τού έτους 1979, ή Επιτροπή έξέδωσε στίς 6 Δεκεμβρίου τού ίδιου έτους αιτιολογημένη γνώμη, μέ τήν όποία διαπίστωνε τήν ύπαρξη παραβάσεως από μέρους τής Ιταλικής Δημοκρατίας τών υποχρεώσεων πού τής επιβάλλονται δυνάμει τής συνθήκης καί τήν καλούσε νά συμμορφωθεί μέ τή γνώμη αύτή μέσα σέ προθεσμία δύο μηνών.

6 Επειδή ή πρόσκληση αύτή έμεινε χωρίς αποτέλεσμα, ή Επιτροπή άσκησε στίς 2 Ιουνίου 1980 προσφυγή μέ αίτημα τήν αναγνώριση τής παραβάσεως. Η Ιταλική Δημοκρατία, άν καί στό υπόμνημα αντικρούσεως παρατηρούσε ότι ή καθυστέρηση ήταν συνέπεια τής διαλύσεως τών νομοθετικών σωμάτων πού είχε ως αποτέλεσμα τή ματαίωση τής ψηφίσεως όλων τών νομοσχεδίων πού ήταν υπό συζήτηση, πράγμα πού κατέστησε αναγκαίο ένα νέο νομοσχέδιο, τό όποίο κατατέθηκε στή Γερουσία στίς 9 Δεκεμβρίου 1979, δέ ζήτησε τήν απόρριψη τής προσφυγής.

7 Οί περιστάσεις πού εκτέθηκαν δέν μπορούν νά εξαλείψουν τήν προσαπτόμενη παράβαση. Σύμφωνα μέ πάγια νομολογία, ένα Κράτος μέλος δέν μπορεί νά επικαλεστεί διατάξεις, τήν ακολουθούμενη πρακτική ή καταστάσεις τής εσωτερικής έννομης τάξεώς του γιά νά δικαιολογήσει τή μή εκπλήρωση τών υποχρεώσεων πού απορρέουν από τίς κοινοτικές όδηγίες.

8 Πρέπει επομένως νά αναγνωριστεί ότι ή Ιταλική Δημοκρατία, μή θεσπίζοντας μέσα στήν προθεσμία πού είχε ταχθεί τίς αναγκαίες διατάξεις γιά τή συμμόρφωσή της μέ τήν όδηγία 77/62 τού Συμβουλίου τής 21ης Δεκεμβρίου 1976, παρέβη υποχρέωση πού τής επιβάλλεται δυνάμει τής συνθήκης.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

9 Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 69 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, ὁ ἡττηθείς διάδικος καταδικάζεται στά δικαστικά ἔξοδα, ἐφ' ὅσον ὑπῆρχε σχετικό αἴτημα τοῦ νικήσαντος διαδίκου. Ἐπειδή ἡ καθ' ἧς ἠττήθηκε, πρέπει νά καταδικαστεῖ στά δικαστικά ἔξοδα.

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

κρίνει καί ἀποφασίζει:

1) Ἡ Ἰταλική Δημοκρατία, μή θεσπίζοντας μέσα στήν προθεσμία πού εἶχε ταχθεῖ τίς ἀναγκαῖες διατάξεις γιά τή συμμόρφωσή της μέ τήν ὁδηγία 77/62 τοῦ Συμβουλίου τῆς 21ης Δεκεμβρίου 1976 περί συντονισμοῦ τῶν διαδικασιῶν συνάψεως συμβάσεων κρατικῶν προμηθειῶν (GU 1977 L 13, σ. 1, ΕΕ εἰδ. ἔκδ. Ν 13, τόμ. 17/001, σ. 24), παρέβη ὑποχρέωση πού τῆς ἐπιβάλλεται δυνάμει τῆς συνθήκης.

2) Καταδικάζει τήν καθ' ἧς στά δικαστικά ἔξοδα.

Mertens de Wilmars Pescatore Koopmans O'Keeffe

Bosco Touffait Due Everling Χλωρός

Δημοσιεύτηκε σέ δημόσια συνεδρίαση στό Λουξεμβοῦργο στίς 17 Φεβρουαρίου 1981.

Ὁ γραμματεύς

A. Van Houtte

Ὁ πρόεδρος

J. Mertens de Wilmars